

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

FEMEILE MIRONOSIȚE, MARTORE ȘI VESTITORE ALE ÎNVIERII LUI HRISTOS

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI (a Mironosițelor)

†) SF. MC. IOAN VALAHUL;
SF. IER. EPIFANIE, ARHIEPISCOPUL
CIPRULUI, ȘI GHERMAN,
PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI

Chipul Femeilor Mironosițe ocupă un loc deosebit în tradiția biblică, toți cei 4 Evangheliști făcând pomenire de prezența, de slujirea și de misiunea lor. Ele au urmat și slujit pe Domnul. Mai târziu au constituit elemente de bază în viața Bisericii Apostolice. Au avut întotdeauna în mijlocul lor pe Maica Domnului și au stat aproape de Domnul în toate încercările legate de pătimirile Mântuitorului, de Cruce și de Jertfa Sa. Ele nu l-au părăsit pe Domnul și cu inimile pline de durere au ajutat la pregătirea Trupului mort al Mântuitorului, pentru așezarea lui în mormânt, împreună cu Iosif din Arimateea și cu Nicodim. Au privit, apoi, cu durere cum Domnul, ca un muritor, este așezat în mormânt, cum se pecetluiește piatra de la ușa mormântului și cum ostașii păzesc mormântul.

Ele au fost acelea care o întăreau pe Maica Domnului în clipele de durere prin care trecea și apoi au pregătit aromatele și mirul, pentru ca în zorii zilei de Duminică să vină la mormânt și să ungă trupul Domnului Hristos.

Astfel, pe când se lumina de ziuă, în prima zi a săptămânii, cum ne relatează Sfinții Evangheliști, grupul femeilor mironosițe sau purtătoare de mir cum se mai numesc, se îndreptau în grabă spre mormântul Domnului, cu multă tristețe și teamă. Ajungând în fața mormântului, cu mirare constată că piatra era dată la o parte și, intrând în mormânt, nu l-au găsit pe Domnul. Fiind ele nedumerite de acest fapt unic, iată că un Înger al Domnului li s-a arătat și le-a adus vestea că Domnul a Înviat și El este viu, nu mai trebuie căutat printre cei morți.

În Duminica a 3-a de la Slăvitul Praznic al Învierii Mântuitorului Hristos, Biserica a rânduit să se facă pomenirea femeilor mironosițe care, alături de grupul Sfinților Apostoli, au urmat pe Domnul pe drumul propovăduirii învățurii Sale, din Galileea și până la Ierusalim, fiind martore la drama Golgotei, dar și primele care au primit cu bucurie vestea Învierii lui Hristos. Ele sunt acelea care cu mult devotament, dăruire, jertfelnicie și curaj au slujit Mântuitorului și grupului de ucenici, au ascultat cuvintele Lui și au văzut cu ochii lor minunile săvârșite de El.

Cu teamă și cu mult cutremur au primit vestea Învierii Domnului și apoi, tot din porunca Îngerului, s-au întors în Cetate și au binevestit Apostolilor că Domnul a Înviat cu adevărat și în curând Îl vor vedea și ei.

Iată deci cum femeile mironosițe se fac primele vestitoare ale Învierii lui Hristos, ca o răsplată pentru jertfelnicia și dăruirea lor. Mai mult, ca punct culminant al misiunii lor, în timp ce se întorceau de la mormântul gol, dar dătător de viață, însuși Domnul Înviat le-a întâmpinat și le-a zis: „Bucurați-vă”.

Sunt primele cuvinte spuse de Mântuitorul după Învierea Sa. Iată cum frica și durerea din inimile lor, dar și râvna și curajul de care au dat dovadă până la sfârșit, le-a întors Domnul întru bucurie, căci în timp ce uceniciei erau încuiați în casă de frica iudeilor, în dimineața Învierii, ele sunt cele care fără teama iudeilor și a ostașilor de la mormânt au adus miresmele ca să-L ungă pe Domnul și au primit de la Îngerul care li s-a arătat la

mormânt vestea că Domnul a Înviat.

Atât au fost de pătrunse de Taina Învierii și de bucuria de a-L reîntâlni pe Domnul, încât grupul femeilor mironosițe a rămas și după aceea atașat de ucenici, având în mijlocul lor pe Maica Domnului, în tot răstimpul celor 40 de zile până la Înălțarea Mântuitorului la Cer, precum și după Pogorârea Duhului Sfânt.

Multe dintre ele au propovăduit pe Domnul, unele cu prețul vieții lor, primind mucenicia pentru credința și mărturia lor. De aceea și Biserica le-a rânduit o Duminică specială pentru pomenirea lor. Sfințele Evanghelii nu pomenesc doar de un grup al femeilor mironosițe, ci le pomenesc pe nume, pe unele dintre aceste: în primul rând pe Maica Domnului, Prea Sfânta Fecioară Maria; Maria Magdalena; Maria lui Cleopa, mama lui Iosie și Iacob; Salomeea și Suzana; Ioana, femeia lui Huza; putem aminti și pe Marta și Maria, surorile lui Lazăr; Veronica

de pe Drumul Crucii și pe mama fiilor lui Zevedeu, Ioan și Iacob, și multe altele care îl urmau pe Domnul încă din Galileea și-L slujeau din avutul lor. (Marcu cap 15)

Astăzi, când pomenim pe femeile mironosițe, ne gândim la femeia mamă, la monahiile din mănăstiri, la femeile care își desfășoară activitatea în școli, spitale și orfelinate, celor care lucrează în media și sectoarele de cercetare, unde își aduc

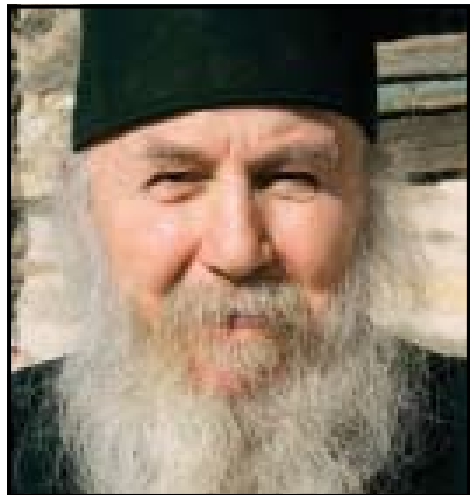
aportul lor în slujirea omului, a educației, sănătății și bunăstării lui. Să nu uităm astăzi nici pe bunicile și străbunicile noastre, care ne-au transmis învățătura creștină și modul de a ne comporta în societate și nici pe multele femei care au suferit în lagăre și închisori pentru crezul lor.

Femeile mironosițe pot fi modelul cel mai potrivit pentru femeia vremurilor noastre când avem nevoie de reperi

adevărate, care și-au înscris numele cu cinste în istoria neamului nostru și al vieții și culturii creștine.

Cu aromele faptelor bune și cu mirul vieții curate, cu râvna, credința și dăruirea lor, femeile de astăzi pot fi următoarele ale femeilor mironosițe din Sfintele Evanghelii, devenind podoaba și lauda Bisericii lui Hristos. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

PĂRINTELE GHEDEON DIN SFÂNTUL MUNTE A PLECAT LA DOMNUL

Aflam săptămâna trecută că părintele Ghedeon de la Colciu, cel mai bătrân monah român aghiorit, a plecat la Domnul miercuri, 1 mai 2019, la vârsta de 94 de ani. Iar slujba de înmormântare i s-a făcut la Chilia „Sf. Gheorghe” din Colciu în ziua imediat următoare, conform rânduielii aghiorite.

Părintele Ghedeon a fost în tinerețe „reeducat” la Pitești – închisoarea studenților! - chiar de tortionarul Eugen Țurcanu pentru presupusa sa apartenență la mișcarea legionară. A reușit, după închisoare, să facă doi ani de Teologie la București, până s-a aflat că este considerat „dușman al statului”.

Peste ani de zile, soția lui va reuși să ajungă în Israel și mai apoi în Grecia, unde, după grele peripeții, a izbutit să ceară azil politic la Ambasada americană. În 1982, mulțumită lui Ronald Reagan - care l-a inclus pe o listă cu șaptesprezece nume (altfel România nu primea clauza națiunii celei mai favorizate!) - reușea

să ajungă, împreună cu fiul său, în America.

Pe la începutul anilor '90 va pleca din America cu gând să vadă Ierusalimul, Sinaiul, Egiptul, Londra, Parisul și... Grădina Maicii Domnului. Dar venind prima dată în Sf. Munte și simțind ocrotirea Maicii Domnului, rămâne aici până la sfârșitul vieții. Părintele Ghedeon merge mai întâi la mănăstirea rusească a Sf. Pantelimon. Apoi primește sfat de la părintele Gavriil de la Russikon că mai bine este pentru el să meargă la chilia părintelui Spiridon, deasupra Xiropotamului. Însă, părintele Spiridon cercetându-l, îl trimite la părintele Ioan de la Colciu. De fapt îl îndrumă către avva Ioan Guțu, la chilia Sf. Ioan Botezătorul de la Colciu dar, neștiind drumul, a nimerit la cealaltă vestită chilie, a Sf. Gheorghe. Adică a și rămas la alt Ioan - Șova - și la avva Dionisie Ignat - Dumnezeu să-i numere cu sfinții Săi!, scrie George Crășnean într-un text preluat de blogul Sf. Munte Athos. (*Sursa informațiilor: Basilica.ro*) ❖

Nu ne naștem toți la aceeași vârstă, așa că plecăm pe rând în veșnicie. Generațiile se succed. Din păcate nu-i cunoaștem sau – mai nou – nu mai vrem să-i cunoaștem pe cei care au făcut cinste poporului nostru și Bisericii în general. Întrebați azi pe mulți din cei sub 30 de ani și veți avea surpriza ca ei să nu cunoască nici măcar numele unor părinți îmbunătățiți care au trăit până aproape de anii 2000! (n.r.)

Sfântul Mucenic Ioan Valahul

Sfântul, pe care îl prăznuim chiar în această duminică, a trăit în Țara Românească, în vremea domnitorilor Matei Basarab și Mihail Radu (numit și Mihnea al III-lea), s-a născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul 1644.

În toamna anului 1659, Mahomed al IV-lea trimite oști spre a-l pedepsi pe Mihnea al III-lea pentru obrăznicia de a cere ca birurile țării către Înalta Poartă să fie mai mici. Prăpăd și pustiire mare aduc turcii, arzând, prădând și omorând, iar la ieșirea din țară luând mulțime de robi dintre români, trecându-i peste Dunăre.

Printre cei robiți – și un tânăr, de numai 15 ani, cu numele de Ioan. Crescut în frica lui Dumnezeu și în iubirea de țară și de credința strămoșească. Era și voinic și chipeș. Iar un oștean turc, mai bogat, a pus ochii pe el, cu gând să-l atragă în păcatul blestemat al sodomiei. Dar tânărul s-a împotrivit, în învâlmășeala luptei cu spurcatul agarean, l-a răpus, încercând să fugă. Este prins, legat din nou și dus la Istanbul, unde este predat femeii turcului ucis. Aceasta îl înfățișează vizirului ca să-l judece. Ioan mărturisește fără înconjur adevărul.

Vizirul îl predă femeii văduve să facă ce

va voi cu dânsul, aceasta punându-l la început printre slugile sale. Dar văzându-l preafrumos la înfățișare, l-a dorit pentru sine, asemenea femeii lui Putifar din Egipt care îi pusese gând rău lui Iosif cel preafrumos și înțelept. Stăpâna a încercat să-l ademenească cu tot felul de făgăduințe, spunându-i că îl va lua de soț dacă se leapădă de credința creștină și se face mahomedan. Dar pentru că s-a împotrivit cu tărie, femeia îl aruncă în temniță, cu gândul că în grozăvia chinurilor de care are parte acolo se va răzgândi. Dar Ioan a îndurat cu bărbăție și cu ajutor de sus toate torturile, rămânând neclintit în credința creștină.

Atunci stăpâna a cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Călăii l-au dus pe Ioan la locul numit Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesteni (adică piața marelui bazar al neguțătorilor). Aici i-au pus ștreangul de gât și l-au înălțat în spânzurătoare, omorându-l, în ziua de 12 mai 1662, într-o vineri înainte de Înălțarea Domnului.

Așa a trecut la veșnicele locașuri tânărul mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 17 sau 18 ani. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul

Istanbulului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar marele învățat grec Ioan Cariofil din Istanbul, care a trăit o vreme și la București, la Curtea lui Constantin Vodă Brâncoveanu, a scris istoria vieții sale, fiind martor al pătimirilor tânărului mucenic. Cinstit de credincioșii de neam grec, dar și de români, în anul 1950 Sf. Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat. Generalizarea solemnă a cultului său, alături de alți sfinți români, s-a făcut în octombrie 1955. ❖

SĂ ASCULTĂM CUM SE CUVINE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Biserica este slujitoarea „Cuvântului care S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan, 1, 14). În mod special biserica noastră trebuie să-și înțeleagă chemarea sfântă de a pune la inima credincioșilor Cuvântul lui Dumnezeu. Căci din cuvânt se naște credința, virtutea, nemurirea.

Este foarte important cum facem să ajungă Cuvântul lui Dumnezeu la urechea și la inima celor care participă la cultul divin. În ultima perioadă stația de sonorizare a bisericii noastre nu a mai făcut față cerințelor. Au fost multe conferințe de o rară frumusețe, iar conferențiarilor nu au putut fi auziți datorită unui ecou generat de turlele bisericii.

Drept pentru care am hotărât împreună cu Consiliul și Comitetul Parohial achiziționarea unei noi stații, care să întrunească toate condițiile absolut necesare pentru o acustică perfectă. Am cercetat mai mulți furnizori și am găsit firma „Strässer Elektroakustik und Mediensysteme”, singura care ar putea să ne satisfacă dorințele noastre întemeiate corect pe situația din

teren. Așadar, am ales această firmă pentru că a făcut lucrări de mare performanță la catedrale mari din Europa, cum ar fi cea din Dresda sau Berlin, sau la zecile de catedrale, biserici și mănăstiri din țara noastră de la Timișoara, de la Sibiu, de la Brașov, de la Cluj, de la Galați și din multe alte locuri.

Prețul acestei sonorizări (stație, microfoane, cabluri etc) se ridică la suma de 14.858 de Euro. Este o lucrare costisitoare, dar foarte necesară bisericii noastre. Este bine ca venind la biserica să înțelegi Cuvântul care îți poate schimba viața.

Vă rugăm să priviți cu multă atenție această lucrare și să fiți alături de noi ca să putem începe. La câte lucrări importante s-au făcut în biserica noastră, această stație n-ar fi o piedică, știindu-vă sufletul și cunoscându-vă dragostea arătată bisericii, sunt convins că nu peste mult timp vom încheia aceste două proiecte, stația de sonorizare și pictura Capetei Învierii.

Ca slujitor al Sfântului Altar, chemat de Dumnezeu la această slujire deloc ușoară, în momente de împuținare a credinței, vă

**Anunț de ultimă oră!
Vineri, 17 mai, orele 22³⁰
Slujba de priveghere de
toată noaptea.**

îndemn stăruitor să luați în serios chemarea pe care Dumnezeu v-a făcut-o de a fi sufletul Bisericii lui Dumnezeu și de a duce mai departe credința cea dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Vă mulțumesc pentru înțelegere și vă rămân același slujitor chemat, ca și dumneavoastră, cu rost în biserică. ❖

Părintele Dinu

În curs de realizare - Capela Învierii

Capela Învierii Domnului este pictată acum în proporție de 50%. Mai avem nevoie de un efort substanțial pentru a duce la bun sfârșit această minunată operă de artă.

Înmormântarea este un moment important din viața omului. Este mutarea lui din moarte la viață. Este momentul plecării noastre în călătoria cea mare către locul în care nu mai este durere, întristare sau suspin. Este locul în care Dumnezeu va șterge lacrima de pe fața tuturor. Nu ne este

indiferent acest moment. Contează mult locul în care pentru moment stai înaintea marea călătorie. Locul acesta este Capela Învierii.

De aceea vă îndemn statornic ca împreună să ducem la bun sfârșit această minunată lucrare, unică în felul ei în peisajul bucureștean. Peste ani, enoriașii noștri vor aprecia jertfa făcută de noi în momentele grele ale existenței noastre efemere.

Mulțumesc încă o dată pe această cale celor care au sprijinit acest proiect greu de

realizat. Dumnezeu să le răsplătească așa cum știe El, boierește. ❖

Părintele Dinu

Duminica Mironosițelor – ziua femeii creștine

Femeile mironosițe s-au făcut pildă și femeilor de azi pentru slujirea lor în societatea contemporană. Suntem chemate a fi mărturisitoare ale vieții și nu ale morții, născând viața, pentru mântuirea noastră și înmulțirea neamului omenesc. Chip de purtare smerită și ținută decentă pentru femeile din societatea zilelor noastre, mironosițele sunt - mai ales - chip de mărturisire curajoasă a lui Hristos, chiar în mijlocul unei lumi din ce în ce mai cufundată în materialitate și din ce în ce mai puțin sensibilă la valorile Evangheliei Mântuitorului.

Femeile creștine cu siguranță nu vor trece nepăsătoare peste darurile minunate pe care această Duminică a Mironosițelor le-o împărtășește. Aceasta înseamnă o implicare directă a lor în viața Bisericii,

cu sensibilitatea și devotamentul de care ele sunt capabile.

Dar și pentru soții creștini această Duminică poate să constituie un nou motiv de delicatețe manifestată față de soțiile lor, printr-o floare sau un cuvânt frumos, ca dovadă a iubirii și prețuirii ce le-o poartă.

Închei, cu dragoste și prețuire pentru toate femeile, cu câteva cuvinte, pline de

mângâiere, ale bunului părinte Sofian Boghiu: „După cum știți, Duminica a 3-a după Înviere este Duminica femeilor Mironosițe, a credincioaselor, a gospodinelor, celor care întrețineți viața în familie și în lume. Trebuie să fiți fericite că aveți din partea lui Dumnezeu o atenție deosebită. Și iată, prin Maica Domnului și prin sfințele femei purtătoare de mir, și dumneavoastră aveți cinstea aceasta de a avea o Duminică în an, în care sunteți cinstite în chip deosebit. Dumnezeu să vă înmulțească harul și darul Sfântului Duh și darul dragostei creștine să fie cu adevărat cu dumneavoastră, ca să fiți ce trebuie să fiți, să întrețineți căldura creștină în familie și buna înțelegere. Pentru că în familie cunoașteți ce dezastru este astăzi...” ❖

Maria B.

Canonizați în ședința din 6-7 iunie 2016 a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Mitropolitul Iacob Putneanul al Moldovei este prăznuit în data de 15 mai iar apropiații săi, Cuv. Sila, Paisie și Natan, în data de 16 mai.

Dacă aveți drum în pelerinaje voastre în zona Măn. Putna, nu uitați să vă închinați la moaștele și mormântul Sf. Iacob Putneanul și să dați o fugă și până la Sihăstria Putnei pentru a vă ruga la făcătorii de minuni Cuv. Sila, Paisie și Natan.

Pe Sf. Iacob Putneanul istoria ni l-a păstrat ca un mitropolit sfânt al Moldovei, un ctitor al învățământului românesc și un ales părinte duhovnicesc, veghetor și înnoitor al vieții monahale de la Măn. Putna și așezămintele ei în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Născut la 20 ianuarie 1719, la vârsta de 12 ani intră în obștea Mănăstirii Putna. Este tuns în monahism în anul 1733, apoi hirotontit diacon și, la numai 17 ani, preot. Este ales egumen al Măn. Putna la 25 de ani și episcop de Rădăuți la 26 de ani. După numai cinci ani ocupă scaunul de mitropolit al Moldovei de la Iași. Între 1750 și 1760, desfășoară o intensă activitate pastorală și socială, promovează cultura și tiparul românești și veghează la traducerea de cărți folositoare de suflet. Deschide o tipografie, unde tipărește peste 15 cărți de slujbă și de învățătură în limba română, cărți de folos și în Transilvania pentru apărarea identității ortodoxe a românilor de acolo. În 1755 tipărește „Bucvarul”, primul Abecedar din Moldova, iar în 1759, la propunerea lui, se înființează în satul Putna prima școală elementară rurală din Moldova atestată documentar, școală care funcționează fără întrerupere până astăzi.

Pentru că în perioada domniilor fanariote a intervenit pentru eliminarea unor impozite împovărătoare, intră în conflict cu conducători politici din acei ani, și este nevoit în 1760 să se retragă din scaunul mitropolitan și să revină la Putna. Aici reface mănăstirea aproape în întregime, devenind al doilea mare ctitor al ei, după Sf. Ștefan cel Mare. Este sprijinit în această lucrare de monahii mănăstirii și ai sihăstriilor, printre care și de

SF. IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI SF. CUV. SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

Cuv. Sila și Natan.

Pe 11 mai 1778 este tuns în schima mare la Sihăstria Putnei de către duhovnicul și colaboratorul său de decenii, Cuv. Natan. Pe 15 mai 1778 trece cu pace la Hristos Domnul, fiind înmormântat în pridvorul Măn. Putna. Mitropolitul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin Sfintele Taine, rugăciune, educație și cateheză, apărării celor nedreptățiți și promovării culturii și spiritului românesc.

Sfântul Cuvios Sila

Născut în jurul anului 1697, de mic a intrat în mănăstire, la Schitul Orășeni din Botoșani. Prin anii 1710-1715, murind părintele duhovnicesc al acestui schit, Cuv. Sila pleacă la Schitul Sihăstria Putnei. Este călugărit de către starețul Teodosie. După trecerea acestuia la cele veșnice, noul stareț, Dosoftei, îl hirotonește diacon, preot și apoi îl tunde în marea schimă. În octombrie 1731, mitropolitul Antonie al Moldovei dă binecuvântare ca ieroschimonahul Sila să fie de ajutor bătrânului stareț Dosoftei.

Starețul Dosoftei îl trimite la boierii din Moldova, iar mai târziu, Mitropolitul Iacob îl trimite în Țara Românească pentru a strânge fonduri, în special pentru refacerea Mănăstirii Putna. Cuv. Sila este socotit între ctitorii noi din veacul al XVIII-lea al Măn. Putna. Murind starețul Dosoftei, în 1753 Mitropolitul Iacob îl numește pe Cuv. Sila stareț al schitului.

După ocuparea nordului Moldovei de către Imperiul Austriac în 1775, doar trei mănăstiri rămân deschise, celelalte mănăstiri și toate schiturile, inclusiv Sihăstria Putnei, fiind închise.

Cuv. Sila este chemat la Domnul la 23 aprilie 1783, purtând în suflet rana pricinuită de aspirarea monahismului.

Sfântul Cuvios Paisie

Puține lucruri sunt consemnate despre viața Cuv. Paisie înainte de a intra în Sihăstria Putnei. La 30 mai 1765, fiind deja viețuitor al schitului, mărturisește că a fost egumen la Măn. Sf. Ilie în vremea domniei lui Constantin Cehan Racoviță (1749-1753; 1756-1757), apoi a ajuns la Măn. Râșca și de aici la Sihăstria Putnei. Se spune despre el că era ca un stâlp de foc, povățuitor adevărat și sprijinitor pentru toți. Se pare că avea darul

înainte-vederii. A trecut la cele veșnice pe 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în zona Pașcanilor și a fost multă vreme viețuitor la Măn. Putna și chiar eclesiarh al acesteia. Purta numele de Nathanail, dar dornic fiind de mai multă liniște, se retrage la Sihăstria Putnei și este tuns în schima mare, cu numele de Natan.

Cuv. Sila, simțindu-și sfârșitul aproape, îl lasă la 10 martie 1781 ca „stareț și părinte fraților” pe „cuv. Nathan duhovnicul”, la care însuși Mitropolitul Iacob se spovedea. Înzestrat și cu darul caligrafierii, Cuv. Natan a scris numeroase lucrări.

Odată cu ocupația austriacă, schitul trece prin mari lipsuri, iar Cuv. Natan trimite o serie de scrisori, în anii 1782-1783, pentru a cere sprijin material. Se mută cu pace la Domnul în 26 decembrie 1784.

Aflarea sfintelor moaște

După mai bine de 200 de ani, în 1990, părinții Măn. Putna încep refacerea schitului Sihăstria Putnei. Pe 24 aprilie 1990 sunt aflate sfintele moaște ale Cuv. Sila, Paisie și Natan. Mai întâi este găsită piatra de mormânt a Cuv. Sila, în partea dreaptă a bisericii schitului, la exterior, cu inscripția „Aici zac oasele ieroschimonahului Sila, care au răposat vâleatul 1783, aprilie 23”. Moaștele sale sunt aflate galbene și frumoase. Pe aceeași latură, lângă naos, este aflată piatra de mormânt a Cuv. Paisie, cu inscripția „Aici odihnesc oasele robului lui Dumnezeu Paisie ieroschimonahul, și au răposat la vâleatul 17 [...]”, iar sub lespede se găsesc moaștele sale, tot galbene și frumoase, cu o putere harică deosebită. Osemintele Cuv. Natan sunt descoperite în interiorul bisericii.

Pe 15 iunie 2016, în prezența ÎPS Arhiepiscop Pimen, este desfăcută cripta Sf. Iacob Putneanul și este aflat trupul acestuia îmbrăcat smerit, doar în veșmânt monahicesc de schimnic, cu o cruce simplă, din argint. Și osemintele sale purtau culoarea sfințeniei și pecetea desăvârșirii.

Proclamarea solemnă a canonizării sfinților putneni, intrați deja în evlavia poporului și cunoscuți ca făcători de minuni, a avut loc pe 14 mai 2017, la Măn. Putna. (*Sursa informațiilor - putna.ro*) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12 - 19 MAI 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 15 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 17 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	De la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 18 mai	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 19 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului din Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI